

Kazenskoppravna konvencija o korupciji

Uvod

Države članice Sveta Evrope ter druge države, ki so podpisnice te konvencije, so se ob upoštevanju dejstva, da je cilj Sveta Evrope doseči večjo enotnost med njegovimi članicami;

ob priznavanju pomembnosti razvijanja sodelovanja z drugimi državami podpisnicami te konvencije;

prepričane o nujnosti izvajanja splošne kazenske politike kot prednostne zadeve za zaščito družbe pred korupcijo, vključno s sprejetjem ustrezne zakonodaje in preventivnih ukrepov;

ob poudarjanju dejstva, da korupcija ogroža načelo pravne države, demokracijo in človekove pravice, spodkopava dobro upravljanje, poštenost in socialne pravice, izkrivlja konkurenco, ovira gospodarski razvoj in ogroža stabilnost demokratičnih ustanov in moralnih temeljev družbe;

prepričane, da učinkovit boj proti korupciji zahteva povečano, hitro in dobro delujoče mednarodno sodelovanje pri kazenskih zadevah;

ob odobravanju razvoja v zadnjem času, ki nadalje pospešuje mednarodno razumevanje in sodelovanje v boju s korupcijo, vključno z dejavnostmi Združenih narodov, Svetovne banke, Mednarodnega denarnega sklada, Svetovne trgovinske organizacije, Organizacije ameriških držav, OECD in Evropske unije;

ob upoštevanju Akcijskega programa proti korupciji, ki ga je Odbor ministrov Sveta Evrope sprejel novembra 1996 po priporočilih 19. konference evropskih ministrov za pravosodje (La Valetta, 1994);

ob sklicevanju na pomen sodelovanja držav nečlanic pri dejavnostih Sveta Evrope proti korupciji in ob odobravanju njihovega dragocenega prispevka k izvajanju Akcijskega programa proti korupciji;

ob nadaljnjem sklicevanju na Resolucijo št. 1, sprejeto na 21. konferenci evropskih pravosodnih ministrov (Praga, 1997), ki je priporočila pospešeno izvajanje Akcijskega programa proti korupciji in je zlasti zahtevala, naj se sprejme kazenskoppravna konvencija, ki bi zagotavljala usklajeno inkriminacijo korupcijskih kaznivih dejanj, povečano sodelovanje pri preganjanju takih kaznivih dejanj kakor tudi učinkovit mehanizem za njihovo nadaljnjo obravnavo, ki je enakopravno na razpolago državam članicam in nečlanicam;

ob upoštevanju dejstva, da so se predsedniki držav in vlad Sveta Evrope na svojem drugem vrhu, ki je bil 10. in 11. oktobra 1997 v Strasbourgu, odločili, da poiščejo skupne odgovore na izzive, ki jih postavlja naraščanje korupcije, in sprejeli Akcijski načrt, ki je za pospešitev sodelovanja v boju proti korupciji, vključno s povezavami z organiziranim kriminalom in pranjem denarja, Odboru ministrov med drugim svetoval, da zagotovi hitro dokončanje mednarodnopravnih dokumentov v skladu z Akcijskim programom proti korupciji;

nadalje, ob upoštevanju dejstva, da Resolucija (97) 24 o 20 vodilnih načelih boja proti korupciji, ki jo je Odbor ministrov sprejel 6. novembra 1997 na svoji 101. seji, poudarja nujnost hitrega dokončanja priprave mednarodnopravnih dokumentov v skladu z Akcijskim programom proti korupciji;

glede na sprejem Resolucije (98) 7, ki jo je sprejel Odbor ministrov na svoji 102. seji 4. maja 1998, ki dovoljuje delni in razširjeni sporazum o ustanovitvi "Skupine držav proti korupciji GRECO", ki želi izboljšati sposobnost svojih članic za boj proti korupciji ob upoštevanju skladnosti z njihovimi prizadevanji na tem področju,

sporazumele, kot sledi:

I. poglavje – Uporaba izrazov

1. člen – Uporaba izrazov

Za namene te konvencije:

a) se "javni uslužbenec" razume, kot so izrazi "funkcionar", "uradnik", "župan", "minister" ali "sodnik" opredeljeni v notranjem pravu države, v kateri ta oseba opravlja določeno funkcijo, in kot se uporablja v njenem kazenskem pravu;

b) izraz "sodnik", naveden v pododstavku a) zgoraj, vključuje tožilce in nosilce sodnih funkcij;

c) pri postopkih, ki vključujejo javne uslužbence druge države, lahko država tožnica uporabi izraz javni uslužbenec samo, če je tak izraz v skladu z njenim notranjim pravom;

d) "pravna oseba" pomeni subjekt, ki ima tak status po veljavnem notranjem pravu, razen držav ali drugih teles, ki imajo javna pooblastila, in javnih mednarodnih organizacij.

II. poglavje – Ukrepi, ki jih je treba sprejeti na državni ravni

2. člen – Aktivno podkupovanje domačih javnih uslužbencev

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje, če je storjeno naklepno, neposredno ali posredno obljubljanje, ponujanje ali dajanje nedovoljenih koristi njenim javnim uslužbencem s strani katere koli osebe, zanje ali za kogar koli drugega, da bi opravili uradno dejanje ali da ga ne bi opravili.

3. člen – Pasivno podkupovanje domačih javnih uslužbencev

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje, če je storjeno naklepno, neposredno ali posredno terjanje ali sprejemanje kakršnih koli nedovoljenih koristi za katere koli javne uslužbence, zanje ali za kogar koli drugega, ali sprejemanje ponudbe ali obljube takšnih koristi zato, da bi opravili uradno dejanje ali da ga ne bi opravili.

4. člen – Podkupovanje članov domačih skupščinskih teles

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje ravnanje, navedeno v 2. in 3. členu, kadar vključuje osebo, ki je članica katerega koli domačega skupščinskega telesa, ki izvaja zakonodajna ali upravna pooblastila.

5. člen – Podkupovanje tujih javnih uslužbencev

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje ravnanje, navedeno v 2. in 3. členu, če vključuje javnega uslužbenca iz druge države.

6. člen – Podkupovanje članov tujih skupščinskih teles

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje ravnanje, navedeno v 2. in 3. členu, če vključuje osebo, ki je članica katerega koli skupščinskega telesa, ki izvaja zakonska in upravna pooblastila v drugi državi.

7. člen – Aktivno podkupovanje v zasebnem sektorju

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje neposredno ali posredno obljubljanje, ponujanje ali dajanje kakršnih koli nedovoljenih koristi, če je to storjeno naklepno med opravljanjem poslovnih dejavnosti, katerim koli osebam, ki vodijo ali delajo na kakršnem koli položaju v zasebnem sektorju, za te osebe ali za kogar koli drugega, da bi opravile dejanje ali da ga ne bi opravile in s tem kršile svoje obveznosti.

8. člen – Pasivno podkupovanje v zasebnem sektorju

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje neposredno ali posredno terjanje ali sprejemanje, če je to storjeno naklepno med opravljanjem poslovnih dejavnosti, s strani oseb, ki vodijo ali delajo na kakršnem koli položaju v zasebnem sektorju, kakršnih koli nedovoljenih koristi ali obljub koristi za te osebe ali za kogar koli drugega ali sprejemanje ponudbe ali obljube takšnih koristi, da bi opravile dejanje ali da ga ne bi opravile in s tem kršile svoje obveznosti.

9. člen – Podkupovanje funkcionarjev mednarodnih organizacij

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje ravnanje, navedeno v 2. in 3. členu, kadar vključuje katerega koli funkcionarja ali drugega pogodbeno zaposlenega v okviru predpisov o uslužbencih katere koli mednarodne ali nadnacionalne organizacije ali telesa, v kateri je ta pogodbenica članica, in osebe, ki je bila ali ni bila detaširana in opravlja naloge, ustrezne tistim, ki jih opravljajo takšni funkcionarji ali zastopniki.

10. člen – Podkupovanje članov mednarodnih parlamentarnih skupščin

Država sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje ravnanje, navedeno v 4. členu, če se nanaša na člane parlamentarnih skupščin mednarodnih ali nadnacionalnih organizacij, katerih članica je pogodbenica.

11. člen – Podkupovanje sodnikov in uslužbencev mednarodnih sodišč

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje ravnanje, navedeno v 2. in 3. členu, ki se nanaša na nosilce sodnih funkcij ali uslužbenca katerega koli mednarodnega sodišča, katerega jurisdikcijo pogodbenica sprejema.

12. člen – Nezakonito posredovanje

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje neposredno ali posredno obljubljanje, dajanje ali ponujanje, če je to storjeno naklepno, kakršnih koli nedovoljenih koristi komur koli, ki trdi ali potrjuje, da je sposoben neprimerno vplivati na odločanje katere koli osebe, navedene v 2., 4. do 6. ter 9. do 11. členu, če je nedovoljena korist namenjena njemu ali komur koli drugemu, kakor tudi terjanje, prejemanje ali sprejem ponudbe ali obljube takšnih koristi ob upoštevanju takšnega vpliva, ne glede na to, ali je prišlo do vplivanja in ne glede na to, ali je domnevni vpliv pripeljal do nameravanega rezultata.

13. člen – Pranje denarja iz korupcijskih kaznivih dejanj

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje ravnanje, navedeno v prvem in drugem odstavku 6. člena Konvencije o pranju, odkrivanju, zasegu in zaplembi premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem (ETS št.141), in pod pogoji, navedenimi v njej, kadar je predhodno kaznivo dejanje kaznivo dejanje, opredeljeno v skladu z 2. do 12. členom te konvencije, če pogodbenica ne izrazi pridržka ali ne da izjave v zvezi s temi kaznivimi dejanji ali jih ne šteje za težja kazniva dejanja v skladu s svojo zakonodajo o pranju denarja.

14. člen – Računovodska kazniva dejanja

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe v okviru notranjega prava, kot so potrebni, da opredeli kot dejanja, za katera so po njeni notranji zakonodaji zagrožene kazenske ali druge sankcije, naslednje storitve ali opustitve, storjene naklepno, da bi storili, prikrili ali zakrili dejanja, navedena v 2. do 12. členu, če pogodbenica ni izrazila pridržka ali ni dala izjave:

- a) izdelava ali uporaba računa ali druge računovodske listine ali zapisa, ki vsebuje lažne ali nepopolne informacije;
- b) nezakonita opustitev vpisa plačila.

15. člen – Dejanja udeležbe

Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da v svojem notranjem pravu opredeli kot kaznivo dejanje udeležbo pri izvršitvi kaznivega dejanja, določenega v skladu s to konvencijo.

16. člen – Imuniteta

Določbe te konvencije ne vplivajo na določbe katere koli pogodbe, protokola ali statuta kot tudi na določbe njihovih izvedbenih besedil glede odvzema imunitete.

17. člen – Jurisdikcija

1. Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni za določitev jurisdikcije za kaznivo dejanje, opredeljeno v skladu z 2. do 14. členom te konvencije, če:

- a) je kaznivo dejanje storjeno v celoti ali delno na njenem ozemlju;
- b) je storilec njen državljan, javni uslužbenec ali član enega od domačih skupščinskih teles;
- c) kaznivo dejanje vključuje javnega uslužbenca ali člana domačih skupščinskih teles ali osebo, navedeno v 9. do 11. členu, ki je hkrati tudi njen državljan.

2. Pogodbenica lahko ob podpisu ali ob deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu z izjavo, naslovljeno na generalnega sekretarja Sveta Evrope, izjavi, da si pridržuje pravico, da ne uporablja ali da samo v posebnih primerih uporablja pravila o jurisdikciji, določena v pododstavkih b) in c) prvega odstavka tega člena ali katerem koli njenem delu.

3. Če pogodbenica uporabi možnost pridržka iz drugega odstavka tega člena, sprejme takšne ukrepe, kot so potrebni za določitev jurisdikcije za kaznivo dejanje, opredeljeno v skladu s to konvencijo, kadar je domnevni storilec na njenem ozemlju in ga izključno zaradi njegovega državljanstva ne izroči drugi pogodbenici po zaprosilu za izročitev.

4. Ta konvencija ne izključuje kazenske jurisdikcije, ki jo pogodbenica izvaja v skladu z notranjim pravom.

18. člen – Odgovornost pravnih oseb

1. Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da se pravne osebe štejejo za odgovorne za kazniva dejanja aktivnega podkupovanja, nezakonitega posredovanja in pranja denarja, opredeljena v skladu s to konvencijo, ki jih v njihovo korist stori fizična oseba, ki deluje kot posameznik ali kot član organa pravne osebe z vodilnim položajem v pravni osebi, ki temelji na:

- pooblastilu za zastopanje pravne osebe ali
- pristojnosti za sprejemanje odločitev v imenu pravne osebe ali
- pristojnosti za izvajanje nadzora v pravni osebi,

kot tudi za vpletenost takšne fizične osebe kot soudeleženca ali napeljevalca k omenjenim kaznivim dejanjem.

2. Poleg primerov, navedenih v prvem odstavku, mora pogodbenica sprejeti potrebne ukrepe, da bi zagotovila, da se lahko pravna oseba šteje za odgovorno, kadar je pomanjkanje nadzora ali kontrole s strani fizične osebe, navedene v prvem odstavku, omogočilo, da je fizična oseba v korist pravne osebe storila kazniva dejanja, navedena v prvem odstavku.

3. Odgovornost pravne osebe, navedene v prvem in drugem odstavku, ne izključuje kazenskih postopkov zoper fizične osebe, ki so storilci, napeljevalci ali soudeleženci kaznivih dejanj, navedenih v prvem odstavku.

19. člen – Sankcije in ukrepi

1. Ob upoštevanju teže kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, pogodbenica za kazniva dejanja, določena v 2. do 14. členu, zagotovi učinkovite, sorazmerne in odvračilne sankcije in ukrepe, vključno s kaznimi odvzema prostosti, ki lahko imajo za posledico izročitev, če so bili storilci fizične osebe.

2. Pogodbenica zagotovi, da so pravne osebe, odgovorne v skladu s prvim in drugim odstavkom 18. člena, podvržene učinkovitim, sorazmernim in odvračilnim kazenskim ali nekazenskim sankcijam, vključno z denarnimi sankcijami.

3. Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, da ji omogočijo zaplembo ali drugačen odvzem predmetov in premoženjske koristi iz kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo, ali premoženja, ki po vrednosti ustreza tej premoženjski koristi.

20. člen – Specializirani organi

Pogodbenica sprejme takšne ukrepe, kot so potrebni, da bi zagotovili specializacijo oseb ali enot za boj proti korupciji. Neodvisne morajo biti v skladu s temeljnimi načeli pravnega sistema pogodbenice, da se zagotovi učinkovito opravljanje njihovih nalog brez kakršnih koli nedovoljenih pritiskov. Pogodbenica zagotovi osebju takšnih enot ustrezno usposabljanje in finančne vire za njihove naloge.

21. člen – Sodelovanje med državnimi organi

Pogodbenica sprejme takšne ukrepe, kot so potrebni, da bi zagotovili, da bodo državni organi kakor tudi kateri koli javni uslužbenec v skladu z notranjim pravom sodelovali s tistimi njenimi organi, ki so odgovorni za preiskovanje in pregon kaznivih dejanj:

- a) tako da obveščajo navedene organe na lastno pobudo, če obstajajo razlogi za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, navedeno v 2. do 14. členu, ali
- b) tako da omenjenim organom na zaprosilo priskrbijo vse potrebne informacije.

22. člen – Zaščita sodelavcev pravosodnih organov in prič

Pogodbenica sprejme takšne ukrepe, kot so potrebni za zagotovitev učinkovite in ustrezne zaščite za:

- a) osebe, ki prijavijo kazniva dejanja, opredeljena v skladu z 2. do 14. členom, ali drugače sodelujejo s preiskovalnimi organi ali organi pregona;
- b) priče, ki pričajo o teh kaznivih dejanjih.

23. člen – Ukrepi za lajšanje zbiranja dokazov in zaplembe premoženjske koristi

1. Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni, vključno s tistimi, ki v skladu z njenim notranjim pravom dovoljujejo uporabo posebnih preiskovalnih metod, ki omogočajo lažje zbiranje dokazov v zvezi s kaznivimi dejanji, opredeljenimi v skladu z 2. do 14. členom te konvencije, ter za prepoznavanje, sledenje, zamrznitev in zaseg predmetov in premoženjske koristi iz korupcije ali premoženja, ki po vrednosti ustreza tej premoženjski koristi, za katero veljajo ukrepi, določeni v skladu s tretjim odstavkom 19. člena te konvencije.

2. Pogodbenica sprejme takšne zakonske in druge ukrepe, kot so potrebni za pooblastitev njenih sodišč ali drugih pristojnih organov, da odredijo, da se bančni, finančni ali komercialni zapisi dajo na razpolago ali se zasežejo, da bi izpolnila naloge, določene v prvem odstavku tega člena.

3. Bančna tajnost ne sme biti ovira za ukrepe, navedene v prvem in drugem odstavku tega člena.

III. poglavje – Spremljanje in nadziranje izvajanja

24. člen – Spremljanje in nadziranje

Skupina držav proti korupciji (GRECO) spremlja in nadzira izvajanje te konvencije v pogodbenicah.

IV. poglavje – Mednarodno sodelovanje

25. člen – Splošna načela in ukrepi za mednarodno sodelovanje

1. Pogodbenice med seboj sodelujejo v največji možni meri v skladu z določbami ustreznih mednarodnih dokumentov o mednarodnem sodelovanju pri kazenskih zadevah ali z dogovori, ki temeljijo na enotni ali vzajemni zakonodaji, ter v skladu z notranjim pravom pri preiskavah in postopkih v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo.

2. Če med pogodbenicami ne velja noben mednarodni dokument ali dogovor, naveden v prvem odstavku, se uporabljajo določbe 26. do 31. člena tega poglavja.

3. Določbe 26. do 31. člena se uporabljajo, tudi če so ugodnejše kot določbe mednarodnih dokumentov ali dogovorov, navedenih v prvem odstavku.

26. člen – Medsebojna pomoč

1. Pogodbenice si med seboj pomagajo v največji možni meri s sprotnim obravnavanjem zaprosil organov, ki imajo v skladu z njihovim notranjim pravom pooblastila za preiskovanje ali pregon kaznivih dejanj, določenih v skladu s to konvencijo.

2. Medsebojna pravna pomoč iz prvega odstavka tega člena se lahko zavrne, če zaprosena pogodbenica meni, da bi lahko ugoditev zaprosilu ogrozila njene temeljne interese, državno suverenost, državno varnost ali javni red.

3. Pogodbenice se ne sklicujejo na bančno tajnost kot podlago za zavrnitev kakršnega koli sodelovanja iz tega poglavja. Če je tako določeno v notranjem pravu, pogodbenica lahko zahteva, da mora zaprosilo za sodelovanje, ki bi vsebovalo tudi razkritje bančne tajnosti, odobriti bodisi sodnik ali drug sodni organ, vključno z državnim tožilcem, torej organi pregona kaznivih dejanj.

27. člen – Izročitev

1. Kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, se štejejo, da so v sporazum o izročitvi, ki obstaja med dvema ali več pogodbenicami, vključena kot kazniva dejanja, za katera je predvidena izročitev. Pogodbenice soglašajo, da bodo vključile takšna kazniva dejanja kot kazniva dejanja, za katera je predvidena izročitev, v sporazum o izročitvi, ki bo sklenjen med dvema ali več pogodbenicami.

2. Če pogodbenica, ki pogojuje izročitev z obstojem sporazuma, prejme zaprosilo za izročitev od druge pogodbenice, s katero nima sporazuma o izročitvi, lahko šteje to konvencijo kot pravno podlago za izročitev pri kaznivem dejanju, določenem v skladu s to konvencijo.

3. Pogodbenice, ki izročitve ne pogojujejo z obstojem sporazuma, medsebojno priznavajo kazniva dejanja, določena v skladu s to konvencijo, kot kazniva dejanja, za katera je predvidena izročitev.

4. Za izročitev veljajo pogoji, določeni s pravom zaprosene države ali z veljavnimi sporazumi o izročitvi, vključno z razlogi, na podlagi katerih lahko zaprosena država zavrne izročitev.

5. Če je izročitev za kaznivo dejanje, določeno v skladu s to konvencijo, zavrtna samo na podlagi državljanstva osebe iz zaprosila ali zato, ker zaprosena pogodbenica meni, da ima jurisdikcijo nad kaznivim dejanjem, zaprosena pogodbenica predloži primer svojim pristojnim organom zaradi pregona, razen če ni drugače dogovorjeno s pogodbenico prosilko, končno rešitev pa mora čim prej sporočiti pogodbenici prosilki.

28. člen – Samodejno pošiljanje informacij

Brez vpliva na lastne preiskave ali postopke lahko pogodbenica brez predhodnega zaprosila drugi pogodbenici da informacije o dejstvih, kadar meni, da bi razkritje takšnih informacij lahko pomagalo drugi pogodbenici pri uvedbi ali vodenju preiskav ali postopkov v zvezi s kaznivimi dejanji, določenimi v skladu s to konvencijo, ali da bi lahko drugo pogodbenico spodbudilo k vložitvi zaprosila po tem poglavju.

29. člen – Osrednji organ

1. Pogodbenice določijo osrednji organ ali po potrebi več osrednjih organov, odgovornih za pošiljanje zaprosil po tem poglavju in odgovarjanje nanje, za ugoditev takšnim zaprosilom ali za njihovo pošiljanje organom, ki so pristojni za njihovo ugoditev.

2. Pogodbenica ob podpisu ali deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu generalnemu sekretarju Sveta Evrope sporoči imena in naslove organov, določenih na podlagi prvega odstavka tega člena.

30. člen – Neposredno sporazumevanje

1. Osrednji organi se med seboj sporazumevajo neposredno.

2. V nujnih primerih lahko pravosodni organi pogodbenice prosilke vključno z javnim tožilstvom zaprosila za vzajemno pomoč ali s tem povezana sporočila pošiljajo neposredno ustreznim organom zaprosene pogodbenice. V takšnih primerih je treba kopijo hkrati poslati osrednjemu organu zaprosene pogodbenice preko osrednjega organa pogodbenice prosilke.

3. Zaposilo ali sporočilo iz prvega in drugega odstavka tega člena se lahko pošlje preko Mednarodne organizacije kriminalistične policije (Interpol).

4. Če je zaposilo iz drugega odstavka tega člena naslovljeno na organ, ki ni pristojen za njegovo obravnavanje, ga ta odstopi pristojnemu državnemu organu in o tem neposredno obvesti pogodbenico prosilko.

5. Zaposila ali sporočila po drugem odstavku tega člena, ki ne vključujejo prisilnih ukrepov, lahko pristojni organi pogodbenice prosilke pošljejo neposredno pristojnim organom zaprosene pogodbenice.

6. Pogodbenica lahko ob podpisu ali deponiranju svoje listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu obvesti generalnega sekretarja Sveta Evrope, da morajo biti zaposila po tem poglavju zaradi večje učinkovitosti poslana njenemu osrednjemu organu.

31. člen – Obveščanje

Zaprosena pogodbenica takoj obvesti pogodbenico prosilko o ukrepih, ki jih je sprejela na podlagi zaposila po tem poglavju, in o končnih rezultatih njenega ukrepanja. Zaprosena pogodbenica prav tako nemudoma obvesti pogodbenico prosilko o vseh okoliščinah, ki onemogočajo zaproseno ukrepanje ali ga utegnejo znatno zakasniti.

V. poglavje – Končne določbe

32. člen – Podpis in začetek veljavnosti

1. Konvencija bo na voljo za podpis državam članicam Sveta Evrope in državam nečlanicam, ki so sodelovale pri njeni pripravi. Te države lahko izrazijo svoje soglasje, da jih zavezuje:

- a) podpis brez pridržka glede ratifikacije, sprejetja ali odobritve ali
- b) podpis s pridržkom glede ratifikacije, sprejetja ali odobritve, ki mu sledi ratifikacija, sprejetje ali odobritev.

2. Listine o ratifikaciji, sprejetju ali odobritvi se hranijo pri generalnem sekretarju Sveta Evrope.

3. Konvencija začne veljati prvi dan meseca po poteku treh mesecev po datumu, ko je štirinajst držav izrazilo svoje soglasje, da jih ta konvencija zavezuje v skladu z določbami prvega odstavka. Država, ki ni članica Skupine držav proti korupciji (GRECO), ob ratifikaciji samodejno postane članica tisti dan, ko začne veljati konvencija.

4. Za državo podpisnico, ki kasneje izrazi svojo soglasje, da jo konvencija zavezuje, začne ta veljati prvi dan meseca po poteku treh mesecev po datumu, ko je izrazila svoje soglasje, da jo konvencija zavezuje v skladu z določbami prvega odstavka. Država podpisnica, ki ob ratifikaciji ni članica Skupine držav proti korupciji (GRECO), samodejno postane članica tisti dan, ko začne konvencija veljati zanjo.

33. člen – Pristop h konvenciji

1. Po začetku veljavnosti konvencije lahko Odbor ministrov Sveta Evrope po posvetu z državami pogodbenicami konvencije povabi Evropsko skupnost kakor tudi državo, ki ni članica Sveta in ni sodelovala pri njeni pripravi, da pristopi h konvenciji, in sicer na podlagi odločitve, sprejete z večino glasov, kot je določeno v pododstavku d) 20. člena statuta Sveta Evrope, ter ob soglasno sprejetem sklepu predstavnikov držav pogodbenic, ki imajo pravico sodelovati v Odboru ministrov.

2. Za Evropsko skupnost in državo, ki k njej pristopi po prvem odstavku, začne ta konvencija veljati prvi dan meseca po poteku treh mesecev po datumu deponiranja listine o pristopu pri generalnem sekretarju Sveta Evrope. Evropska skupnost in država,

ki pristopi h konvenciji, samodejno postane članica GRECO tisti dan, ko začne zanjo veljati ta konvencija, če že ni bila članica ob pristopu.

34. člen – Ozemlja uporabe

1. Država lahko ob podpisu ali deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu določi ozemlje ali ozemlja, za katera se ta konvencija uporablja.

2. Država lahko kadar koli kasneje z izjavo, naslovljeno na generalnega sekretarja Sveta Evrope, razširi uporabo konvencije na katero koli drugo ozemlje, navedeno v izjavi. Konvencija začne veljati za to ozemlje prvi dan meseca po poteku treh mesecev po datumu, ko je generalni sekretar prejel takšno izjavo.

3. Izjavo na podlagi prejšnjih odstavkov, ki se nanaša na ozemlje, posebej navedeno v taki izjavi, je mogoče preklicati z uradnim obvestilom, naslovljenim na generalnega sekretarja. Preklic začne veljati prvi dan meseca po poteku treh mesecev po dnevu, ko generalni sekretar prejme uradno obvestilo.

35. člen – Razmerje do drugih konvencij in sporazumov

1. Konvencija ne vpliva na pravice in obveznosti, ki izhajajo iz mednarodnih večstranskih konvencij in se nanašajo na posebne zadeve.

2. Pogodbenice konvencije lahko med seboj sklepajo dvostranske ali večstranske sporazume o zadevah, ki jih obravnava ta konvencija, da dopolnijo in utrdijo njene določbe ali omogočijo lažjo uporabo v njej vsebovanih načel.

3. Če sta dve ali več pogodbenic že sklenili sporazum ali pogodbo v zvezi s področjem, ki ga obravnava ta konvencija, ali kako drugače uredili svoje odnose v zvezi s tem področjem, imata pravico, da namesto te konvencije uporabljata tak sporazum ali pogodbo ali da ustrezno uredita takšne odnose, če to olajšuje mednarodno sodelovanje.

36. člen – Izjave

Država lahko ob podpisu ali deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu izjavi, da bo kot kaznivo dejanje opredelila aktivno in pasivno podkupovanje tujih javnih uslužbencev po 5. členu, funkcionarjev mednarodnih organizacij po 9. členu ali sodnikov in uslužbencev mednarodnih sodišč po 11. členu, vendar le v obsegu, ko javni uslužbenec ali sodnik opravi uradno dejanje ali ga ne opravi in s tem krši svoje obveznosti.

37. člen – Pridrški

1. Država si lahko ob podpisu ali ob deponiranju svoje listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu pridrži pravico, da v svojem notranjem pravu delno ali v celoti ne bo določila kot kaznivo ravnanje, navedeno v 4., 6. do 8., 10. in 12. členu, ali dejanje pasivnega podkupovanja, določeno v 5. členu.

2. Država lahko ob podpisu ali deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu izjavi, da bo izkoristila pridržek, naveden v drugem odstavku 17. člena.

3. Država lahko ob podpisu ali deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu izjavi, da lahko zavrne medsebojno pravno pomoč po prvem odstavku 25. člena, če se zaprosilo nanaša na kaznivo dejanje, za katero zaprosena pogodbenica meni, da je politično kaznivo dejanje.

4. Nobena država ne more ob uporabi prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena izraziti pridržkov glede več kot petih navedenih določb. Drugi pridržki niso mogoči. Istovrstni pridržki glede 4., 6. in 10. člena se štejejo kot en pridržek.

38. člen – Veljavnost in pregled izjav in pridržkov

1. Izjave, navedene v 36. členu, in pridržki, navedeni v 37. členu, veljajo za obdobje treh let od dneva začetka veljavnosti te konvencije za določeno državo. Vendar pa je mogoče te izjave in pridržke obnoviti za enako dolgo obdobje.

2. Dvanajst mesecev pred potekom veljavnosti izjave ali pridržka generalni sekretar Sveta Evrope obvesti določeno državo o tem poteku. Najkasneje tri mesece pred potekom država obvesti generalnega sekretarja, da potrjuje, dopolnjuje ali preklicuje svojo izjavo ali pridržek. Če določena država ne pošlje uradnega obvestila, generalni sekretar obvesti to državo, da se šteje, da je bila njena izjava ali pridržek samodejno podaljšana za šest mesecev. Če država ne sporoči svojega namena za potrditev ali spremembo svoje izjave ali pridržka pred potekom tega roka, to povzroči prenehanje veljavnosti izjave ali pridržka.

3. Če pogodbenica da izjavo ali pridržek v skladu s 36. in 37. členom, mora pred obnovitvijo ali na zaprosilo skupini GRECO pojasniti razloge, ki utemeljujejo podaljšanje izjave ali pridržka.

39. člen – Spremembe

1. Spremembe te konvencije lahko predlaga katera koli pogodbenica, generalni sekretar Sveta Evrope pa jih sporoči državam članicam Sveta Evrope ter državi nečlanici, ki je pristopila ali je bila povabljen, da pristopi k tej konvenciji v skladu z določbami 33. člena.

2. Vse spremembe, ki jih predlaga pogodbenica, se sporočijo Evropskemu odboru za problematiko kriminalitete (CDPC), ki sporoči svoje mnenje o predlagani spremembi Odboru ministrov.

3. Odbor ministrov prouči predlagano spremembo ter mnenje, ki ga je poslal CDPC, in lahko po posvetu z državami nečlanicami, pogodbenicami te konvencije, sprejme spremembo.

4. Besedilo katere koli spremembe, ki jo je v skladu s tretjim odstavkom tega člena sprejel Odbor ministrov, se pošlje pogodbenicam v sprejem.

5. Sprememba in dopolnitev, sprejeta v skladu s tretjim odstavkom tega člena, začne veljati trideseti dan po tem, ko so vse pogodbenice obvestile generalnega sekretarja, da so jo sprejele.

40. člen – Reševanje sporov

1. Evropski odbor za problematiko kriminalitete Sveta Evrope mora biti obveščen o razlagi in uporabi te konvencije.

2. Morebiten spor med pogodbenicami pri razlagi in uporabi te konvencije skušajo pogodbenice razrešiti s pogajanjem ali na drug miren način po svoji izbiri, vključno s predložitvijo spora Evropskemu odboru za problematiko kriminalitete, arbitražnemu sodišču, katerega odločitve so obvezujoče za pogodbenice, ali Meddržavnemu sodišču, kot se dogovorijo pogodbenice.

41. člen – Odpoved

1. Pogodbenica lahko kadar koli odpove to konvencijo z uradnim obvestilom, naslovljenim na generalnega sekretarja Sveta Evrope.

2. Takšna odpoved začne veljati prvi dan meseca po poteku treh mesecev od dneva, ko je generalni sekretar prejel uradno obvestilo.

42. člen – Uradno obveščanje

Generalni sekretar Sveta Evrope obvesti države članice Sveta in vse države, ki so pristopile k tej konvenciji, o:

- a) podpisu;
- b) deponiranju listine o ratifikaciji, sprejetju, odobritvi ali pristopu;
- c) datumu začetka veljavnosti te konvencije v skladu z 32. in 33. členom;
- d) izjavi ali pridržku na podlagi določb 36. ali 37. člena;
- e) drugem dejanju, uradnem obvestilu ali sporočilu v zvezi s to konvencijo.

Da bi to potrdili, so podpisniki, ki so bili pravilno pooblaščen, podpisali to konvencijo.

Sestavljeno v Strasbourgu, 27. januarja 1999, v enem izvodu, ki se hrani v arhivu Sveta Evrope, v angleškem in francoskem jeziku, pri čemer sta besedili enako verodostojni. Generalni sekretar Sveta Evrope pošlje overjene kopije državam članicam Sveta Evrope, državam nečlanicam, ki so sodelovale pri pripravi te konvencije, ter vsem državam, povabljenim, da k njej pristopijo.

Zakon o ratifikaciji kazenskopravne konvencije o korupciji je bil objavljen v: Uradni list RS, št. 26/00